

Ze sborových akcí

Út	1. 3.	14:30	koncert (R. Kvapil-klavír: F.Chopin)
Út	1. 3.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	1. 3.	19:30	Základy křesťanské víry 5: Odkud je zlo?
Čt	3. 3.	19:00	schůze staršovstva
Ne	6. 3.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Út	8. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	8. 3.	19:30	Základy křesťanské víry 6: Křesťanský styl života
Ne	13. 3.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Út	15. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	15. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	15. 3.	19:30	ekumenická biblická hodina (J. Mrázek)
St	16. 3.	19:00	Křesťanská akademie – Jak církve pomáhá společnosti.
So	19. 3.		brigáda na úklid kostela
Ne	20. 3.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Čt	24. 3.	18:00	Zelený čtvrtek - čtení pašijí
Pá	25. 3.	9:30	Velký pátek, bohoslužby, VP (Ester Čašková)
Ne	27. 3.	9:30	Velikonoční neděle, bohoslužby, VP (Ester Čašková)
Ne	3. 4.	9:30	bohoslužby (Alžběta Matějovská)
Ne	3. 4.	10:30	výroční sborové shromáždění, volba nového staršovstva
Út	5. 4.	14:30	koncert (T.Nováková-klavír)
Po	11. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaida Wernischová. Jazykové korektury: Jana Šarounová. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX}2_{\epsilon}$ připravuje Jan Mach, internetovou Jan Šaroun. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Společné zpívání

Obsah

Boží láska má poslední slovo	2
Vidět především člověka	4
Za Evou Filipiovou	9
Report z návštěvy 28. 12. 2015 – Drahonice	11

Boží láska má poslední slovo

Kázání Ester Čaškové při pohřbu Evy Filipiové 7. 2. 2016

Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.

Řím 12,7-9

Jaké to je být ženou věhlasného profesora teologie, která stojí vždycky v pozadí? Sestra Eva Filipiová tam stála, ale nikoliv jako ušlápnutá puška, nýbrž jako silná osobnost, která ví, co je jejím úkolem a plní ho. Nežila sama pro sebe a neprosazovala sama sebe. Vytvářela zázemí pro svého muže, aby mohl pěstovat teologii a sloužit církvi. Řešila praktické otázky života, aby se jimi Pavel nemusel zabývat. A Pán Bůh k jí k tomu obdařil přímou a ráznou povahou. Kdekoho dokázala usadit. Události komentovala vždycky s trochu sarkastickým nadhledem, ale laskavě a vtipně.

Byla také mimořádně zdatná písařka na stroji a uplatňovala se jako šikovná sekretářka. Nejdřív v divadle v Benešově, odkud pocházela, později ve Vinohradském divadle, a pak na katedře psychologie Filozofické fakulty. Jako pozitivní a energická žena

byla člověkem, kterého je prima mít po svém boku.

Starala se a pečovala. A i když to v poslední době už bylo i v manželství obráceně, a bylo třeba se postarat o ni, měla v sobě pořád vědomí tohoto svého úkolu. A tak když se dozvěděla – a nějakým způsobem vnitřně přijala – že se o manžela už starat nemusí, mohla v klidu a pokojně zemřít. Měsíc po svém manželovi, měsíc před svými jednaosmdesátými narozeninami. Není to vlastně požehnaný konec?

Jak to měla Eva Filipiová s Pánem Bohem, nevím. Manželky teologa se na to většinou nikdo neptá. Ale vím, že ráda chodila do kostela. Dobře hrála na piano a v husitském sboru v Benešově za mlada doprovázela zpěv při bohoslužbách. Vinohradský sbor měla ráda, ale vždycky pookřála, když jsme měli s československou farností v Dykově ulici eumenické bohoslužby a mohla se připojit k liturgii, kterou od dětství znala.

Otázka vždycky je, co v nás zůstává z toho, co se o Pánu Bohu dozvíme, jak nás to ovlivní. Myslím, že Eva Filipiová pochopila, že na světě není náhodou a život nemá sama pro sebe. Člověk život dostává jako dar, kterým chce Pán Bůh skrze nás sloužit našim bližním. Milovat Boha zna-

Report z návštěvy 28. 12. 2015 – Drahonice

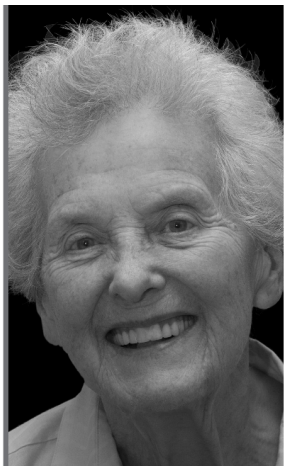
Zpracováno dle materiálu Mikuláše Vymětala

Společně s pravidelnými návštěvníky přijelo do zařízení také 11 členů Muslim Care Malaysia Society (<http://www.muslimcare.org.my>), což je náboženská neziskovka podobná naší charitě, která podniká cestu do Evropy a hledá, jak pomáhat uprchlíkům ze Sýrie (např. provozuje školu na hranicích Turecko–Sýrie). Jeli jsme mikrobusem s tím, že budeme moci využít všechny tři návštěvní místnosti. Měli jsme se setkat se všemi klienty Drahonice, ale díky obvyklému prohledávání a kontrolování, které trvalo asi 90 minut, se stihla jen asi polovina. Setkání byla přesto pěkná – vodili nám návštěvníky po skupinách – překládal jsem z češtiny a ruštiny osobní příběhy. V případě Ukrajinců byly podobné – jsou to lidé, kteří zde žijí delší dobu, mají zde rodinu a děti a ukrajinská ambasáda jim dlouho nechce dát nový pas, protože je Ukrajina povolává do války na východě. Do války se jim nechce a na Ukrajině jim za odpirání vojenské služby hrozí 5 let vězení. Bez pasu nedostanou vízum, dlouho to prochází a pak to najednou praskne a oni skončí v Drahonici. Během návštěvy se naši muslimští přátelé také pomodlili, protože byl čas modlitby. Nakonec se rozdaly dárkové balíčky (taška, krém, ponožky, legíny a ta-

tranka, kterou jsme přidali my za Pomoc uprchlíkům v detencích).

Po návratu jsem dostal ještě velice hezké ocenění, umístěné v ozdobné krabici, a slavnostní šálu. Vnímám to ale především jako ocenění aktivit Pomoci uprchlíkům v detencích a Společně žít v míru, tedy všech, kteří jsou ve skupinách a různým způsobem pomáhají. A já za to všem ze srdce děkuji! Jsem rád i tomu, že muslimská organizace docenjuje křesťansko-muslimsko-židovsko-ateistické humanistické aktivity.

cích studentů při přijímacím v uznání toho byla r. 1990 vyznamenána stříbrnou medailí Karlovy univerzity.

V r. 1960 se vdala za (tehdy) duchovního

ČCE, a tudíž změnila církevní příslušnost z husitské do evangelické církve; manžel posléze přešel na Evangelickou teologickou fakultu. Svého tchána si moc neužila, zemřel krátce po svatbě. Zato s manželovou matkou měla krásný vztah až do jejího skonu v r. 2001. Rovněž manželovy mladší sourozence přijala do svého života, zvláště jeho nejmladší sestru Evu, nyní velvyslankyni ČR v Sýrii, která nám v r. 1998, jako velvyslankyně v Libanonu, umožnila krásnou cestu po zemích Předního Východu, plnou zážitků, na něž Eva ráda vzpomíná.

Z manželství se r. 1962 narodil syn Matouš. Vystudoval technickou kybernetiku na Vysokém učení technickém v Praze (a tím se živí dodnes). V r. 1992 se oženil s ing. arch. Danieľou Filipiovou, nyní senátorkou Parlamentu ČR, která je upoutána na in-

validní vozík. Manželství přineslo dvě vnučky, Kateřinu (byla již dcerou nevěsty z prvního manželství), která nedávno absolvovala vysokoškolské studium mezinárodních vztahů, a Annu, která t.č. studuje na vysoké škole v Londýně. Obě vnučky byly zdrojem četných radostí a zážitků, zejména ve svých raných letech, jakože s přibývajícím věkem kontakty slábly, ne však jejich náklonnost, která byla Evě vždy povzbuzením.

První léta manželství, jak se dá očekávat, nebyla prosta existenčních problémů. Nicméně se (asi v r. 1972) podařilo získat venkovskou chaloupku pro rekreaci, a to v malebném koutě Českomoravské vysočiny, ve vesnici Telecí, kam sahají manželovy rodové kořeny (oba jeho rodiče spočívají na tamním evangelickém hřbitově). Eva si zamilovala tu krajinu. Zážitky z pobytu na chaloupce, zvláště když tam byly s námi malé vnučky, jsou nezapomenutelné i pro Evu. Spřátelili jsme se nejen s místními, mezi nimiž byla řada manželových příbuzných, ale též s „chalupáři“ jiného původu. Za všechny jmenujme rodinu Čihákovu, Vinickou a Schauerovu; nezapomínáme ovšem též na rodinu Plecháčkovu z nedaleké Borové, která nyní v Poličce nám ve své penzionu nabízí příležitostné ubytování.

Po celý dospělý život byla Eva věrnou členkou Českobratrské církve a velmi ráda navštěvovala bohoslužby.

mená milovat svého bližního. Sloužit k dobrému životu druhých. Pečovat a starat se. Vaše maminka a babička naplnila svůj život takovou láskou a péčí. Řekla bych, že to bylo její životní vyznání.

První křesťané také vyznávali, že jejich život má smysl jen ve vztahu – a to ve vztahu s Kristem: *Žijeme-li, žijeme Pánu a umíráme-li, umíráme Pánu*. My totiž stojíme před svým Pánem pořád – v životě i ve smrti, ať chceme nebo ne. Ať o tom víme nebo ne. Jemu přece byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. A pokud víme, že *není jiného jména, skrze které bychom mohli být spaseni (Sk 4,12)*, jsme na tom dobře. Pokud člověk patří Kristu, nikdo jiný na něj nemá právo. Ani smrt. O nás rozhoduje s konečnou platností sám Kristus. Věříme, že se mu neztratíme ani v životě ani ve smrti.

Setkání se smrtí patří k těm nejtěžším chvílím v životě. Víme, že jste se báli, jak maminka bude reagovat na zprávu o tatínkově smrti. Takové věci se neříkají snadno. Nejde ani tolik o konečnost života, o ukrácenost času – 80 let je vrchovatá míra –, ale o to, že smrt trhá vztahy lásky, které mezi sebou máme. Do smrti vstupujeme každý sám. Možná to měla sestra Filipiová usnadněno tím, že v posledních letech už byla často sama – ve svém vnitřním světě, do kterého jen občas a na chvilku probleskla realita. Ale věřím, že ani v tom jejím zapomenutém

světě ji Pán Bůh neopouštěl. Není na světě nic, co by nás mohlo od Boží lásky oddělit.

Láska je tou největší hodnotou, jakou známe. Projevuje se jako bytí pro druhého a s druhým. Učíme se to v manželství, učíme se to jako rodiče a děti – a poznáváme, že to vůbec není jednoduché. Být s druhými. Omezit sám sebe. Sdílet se a podělit se – o prostor, o čas, o peníze, o radost, o poznání. Sdílet a spolunést i to, co druhé tíží nebo čím se provinili.

Ale i v tomhle je Kristus na naší straně. On ví, že soužití v lásce je náročné a že v něm selháváme a někdy máme chuť to vzdát. Ale Pán Bůh to s námi nevzdal. Smrt Ježíše Krista přijal jako oběť, která umožňuje odpuštění. Toho Ukřižovaného vzkřísil z mrtvých, aby bylo vidět, že vítězí láska, a nikoli hřích. Věříme, že Boží láska má poslední slovo. Nejsou to ani naše viny, ani nicota hrobu, ale jeho láska. To je výhled křesťana i nad rakví.

Kristus byl vzkříšen proto, aby se stal Pánem živých i mrtvých. Před ním není nikdo mrtev. I ten, kdo pro nás umírá, je pro Pána Boha a před jeho tváří živý. To je moc Boží lásky. Protože láska dává život, povolává do života, život zbohacuje. A tak s ní můžeme počítat i my, pokud ještě čas života máme. Pán Bůh chce, abychom žili hezky, pokojně a radostně. Učí nás odpouštět, aby se nám spolu žilo

dobře, a ukazuje naději věčného života, abychom žili beze strachu.

A tak i ve chvíli zármutku dostáváme povzbuzení. Můžeme být vděční za život sestry Evy Filipiové, vtipné a pohotové babičky, která vždycky stála při těch svých. A zároveň smíme

mít naději, že je před námi ještě společná budoucnost, kterou Kristus zaslíbil všem, kdo v něj věří. *Řekl: Já jsem vzkříšený a život, kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mně, neumře na věky. Amen*

Vidět především člověka

Rozhovor s Michalem Peškem

Pracovníci služby Dobroduš Michal Pešek a Jiřina Mázlová

V bývalé Domovince v přízemních prostorách našeho sborového domu sídlí už nějakou dobu sociální služba Dobroduš, která patří pod Diakonii ČCE – Středisko křesťanské pomoci v Praze. Chodíme kolem jejích dveří,

tacích tady častější, než tomu bylo ve starých prostorách. Klienti někdy i navštěvují akce, které se tu konají, třeba navštívili přednášku pana Grygara. Je dobře, že máme tak blízko příležitost dalších akcí, kam mohou klienti jít. Událostí je sice v Praze strašně moc, ale když se to koná takto za dveřmi, je to o hodně jednodušší. Vnímáme i dobrou spolupráci mezi sborem a střediskem, ve vašich prostorách míváme vánoční besídky a na druhou stranu jsme sdíleli s vámi naše prostory při konání adventního trhu. Myslím, že naši klienti jsou hodně ne-

nápadní, není třeba se jich nějak obávat, jdou přímo k nám, neškodí, a pokud někomu způsobují problémy, pak spíše sami sobě. Chtěl bych ještě říci, že bychom hodně stáli o dobrovolníky z Prahy 2, vítáni jsou hlavně muži každého stáří, ale i třeba starší ženy, rádi bychom měli co nejvíce možností, jak vytvořit vhodné dvojice.

Ptala se Jana Šarounová

Pozn.: Registrovaná služba je financována Ministerstvem práce a sociálních věcí a Magistrátem hl. m. Prahy. V roce 2015–2016 je také podpořena grantem z Norska.

Za Evou Filipiovou

Text pochází z pera Pavla Filipiho. Shrnul v něm důležité informace o jejím životě, když ji před svou operací v roce 2015 svěřoval do péče Diakonie v Krabčicích.

Narozena v Praze, ale dětství strávila v Benešově u Prahy v rodině dentisty (1 mladší bratr, nyní trvale ve Francii). Rodiče již zemřeli. Rodina muzikální, Eva záhy začala zpívat v dětském, později dívčím a ženském pěveckém sboru. Až do nedávné doby dobře hrála na klavír, v Benešově hrou na varhany doprovázela bohoslužbu Církve československé husitské.

Z politických důvodů nesměla studovat na střední škole (gymnáziu), dodělala si vzdělání později (Střední

škola sociálně-právní s maturitou). Absolvovala kurz angličtiny a těsnopisu, nastoupila do sekretariátu divadla v Benešově a s jeho ředitelem přešla do vinohradského divadla Čs. armády. Na léta v divadle ráda vzpomínala, i na přátelství s některými herci.

Po výměně ředitele divadla nastoupila do Psychologického ústavu (později katedry) Filozofické fakulty UK, kde v různých funkcích setrvala až do odchodu do důchodu v r. 1996. Na Filozofické fakultě se jí několikrát podařilo zabránit diskriminaci věřící-

zením vlastního sebevědomí. Soustředíme se na zdravé aspekty jejich života, ne na nemoc. Soustředíme se na to, co je pozitivní, co jim příjemní život. Je důležité najít činnosti, které jsou smysluplné.

Jak vypadá práce dobrovolníků?

Je to takové přátelství s pravidly, pomáháme tak klientům bojovat s osamělostí. Vytváříme dvojice klient–dobrovolník, které tráví spolu volný čas asi 6–10 hodin měsíčně, jdou do divadla, kina, projdou se, jdou si někde sednout. Spolupráce jedné dvojice trvá minimálně šest měsíců a maximálně dva roky. Vybíráme dvojici, která má společnou aspoň jednu věc, na které se dá budovat vztah. Kontakt dobrovolníka a klienta přináší nový pozitivní pohled na mezilidské vztahy a může to napravit předchozí negativní zkušenosti. Je pro ně důležité vědět, že o ně někdo má zájem a chce s nimi trávit dobrovolně svůj volný čas. Dobrovolníci je respektují i vzhledem k jejich odlišnostem, které přináší duševní nemoc. Loni jsme měli asi 60 dobrovolníků, z toho 48 v dlouhodobém projektu „jeden na jednoho“, ostatní nám pomáhali s něčím krátkodobě.

Máte nějaké doporučení pro laiky, když se setkají s duševním onemocněním?

Pro tyto lidi není lehké si říci o pomoc, a proto je nutné pomoc nabízet citlivě a bez nátlaku. Někdy je

užitečné člověka hlavně vyslechnout. Pokud máte na mysli setkání s duševní nemocí u někoho blízkého, asi hlavně nemít předsudky, vidět především člověka, který kvůli nemoci sice něco nezvládne, ale pořád zůstává sám sebou. V rodině je důležité poskytnout mu podporu a zájem, dát mu znát, že chápete, že za to nemůže. Když je někdo depresivní, znamená to, že je líný a nechce nic dělat, ale nemoc se může projevat právě takto. Důležitá je tedy trpělivost, otevřenost, spolupráce s profesionály. Důležité je vyhledat odbornou pomoc co nejdříve, to může mít vliv na další průběh nemoci a následné zotavení. Omezení, která nemoc přináší, nemusí být trvalá a definitivní. Hodně záleží právě na přístupu nemocného a jeho okolí.

Jak se vám pracuje v našem ve sborovém domě? Vnímáte tuto „koexistenci“ pozitivně, či negativně? Komentují nějak i sami klienti, že přicházejí do domu, kde je kostel?

Co se týče prostor, hodně jsme si polepšili. Naše bývalé prostory byly v suterénu, v podstatě ve sklepě. Prostory u vás vypadají reprezentativně, dostupně, jsou hezčí a působí útulně. Spousta našich klientů je věřících, blízkost kostela znamená pro ně určitě bezpečí, příjemné pro ně je i to, když tady slyší hudbu, koncerty. Zdá se mi, že téma Boha je na konzul-

ale málokdo z nás ví, co se vlastně za nimi děje. Proto jsme požádali vedoucího služby, Bc. Michala Peška, aby nám to trochu přiblížil.

Přečetla jsem si na webu informace o vaší službě. Budu-li z nich citovat, věnujete se osobám s chronickým onemocněním, které absolvovaly ústavní léčbu ve zdravotnickém zařízení, prošly ambulantní léčbou nebo se jí podrobují. Z jiných částí je zjevné, že jde o lidi s duševním onemocněním. Můžete to upřesnit?

Na začátku bych rád řekl, že vnímáme velkou stigmatizaci lidí se zkušeností s duševním onemocněním. Média v poslední době dost přispěla k neodůvodněnému strachu z nich. Je důležité si uvědomit, že stejně jako ostatní lidé mají svoje potřeby a svoje práva a že není třeba se jich bát. Přál bych si, aby i tento rozhovor přispěl ke zmírnění předsudků vůči těmto lidem. Nemoc jim přináší některá omezení, např. obtíže při hledání práce, bytu a v hledání životních partnerů. Předšudky tyto obtíže jen zesilují – komplikují jim navazování vztahů, způsobují problémy se sebevědomím a identitou. Na většině lidí, co sem docházejí, nejsou přítomny nějaké obtíže vůbec vidět. To, co se jim děje, způsobuje, že je pro ně život těžší, ale navenek to nepoznáme. Pak je řada lidí, kteří se třeba projevují trochu

zvláště, ale i tak mají úplně normální radosti i starosti – jak si vydělat, jak mít rodinu, děti. Následná péče Dobroduš – Diakonie ČCE – SKP v Praze pomáhá již deset let lidem s duševním onemocněním v začleňování do společnosti a zotavování se ze zkušenosti s duševní nemocí.

O jaké lidi jde především?

Jsmo sociální služba pro lidi s duševním onemocněním z Prahy, starší 18 let. Jde o lidi, kteří mají závažné duševní onemocnění (např. schizofrenie). Lidé, se kterými spolupracujeme, nejsou v akutní fázi nemoci, a proto obvykle nemají halucinace a bludy. Spíše je provázejí jiné příznaky, které se objevují po zaléčení: deprese, problémy s vůlí, péčí o sebe, motivací. Nejsou to agresivní klienti. Naopak lidé s duševním onemocněním jsou často spíše oběťmi násilí než jeho pachatelé. Máme také klienty s těžkými depresemi, poruchami nálad, poruchami osobnosti. Bez ohledu na diagnózu, kterou často ani neznáme, je u všech společné to, že nemoc zasahuje jejich život v mnoha oblastech.

Psychiatrická diagnóza je asi něco, čemu okolí člověka ne vždy důvěřuje a nejspíš je také těžké s ní obstat v každodenní zátěži. V čem to mají tito lidé hlavně složité?

Každý to má těžké v něčem jiném. To nejtěžší je právě to, jak naše společnost k duševnímu onemocnění při-

stupuje. Jednou z velmi složitých oblastí jsou proto finance – invalidní důchod je nízký a příspěvek na péči tito lidé většinou nedostanou, nedosáhnou pak na osobní asistenci, pomoc. Přitom někteří obtížně sami cestují, mají potíže odhadnout, když je někdo chce obelhat, takže se třeba v problematické finanční situaci snadno zadluží. Duševní onemocnění ovlivňuje jejich schopnost se o sebe postarat, jsou závislejší na pomoci státu, rodiny a blízkého okolí. Někteří mají partnery, rodiny, děti, žijí v bytě, který vlastní, ale někteří jsou osamělí a potřebují chráněné bydlení. To není vždy snadné sehnat, kapacita je omezená a čekací lhůty jsou dlouhé. To je další oblast, s kterou bojují. Ne všichni lidé, se kterými spolupracujeme, mají problémy v oblasti péče o sebe a orientace v každodenních životních úkonech. Někdy sice mají vážné psychické problémy, v jejichž důsledku nechodí do práce, ale řadu věcí si sami vyřídí. Někteří mají ve velké míře sníženou pracovní schopnost a nepracují vůbec, někteří do práce chodí pravidelně. Často jsou to chráněná zaměstnání, tedy méně náročná práce, kde je nějaký terapeut, který jim pomáhá práci zvládnout.

Kolik klientů může pravidelně pracovat?

Z 62 lidí, se kterými jsme spolupracovali v minulém roce, asi třetina pracuje téměř každý den, jedna tře-

tina chodí do práce několikrát týdně, třetina nepracuje vůbec, protože je to pro ně neřešitelné, nezvládli by pravidelnou pracovní zátěž nebo kontakt s cizími lidmi. Často jde přitom o lidi, kteří mají vysokoškolské vzdělání, v důsledku působení stresu a vyhoření se u nich rozvinula duševní nemoc a nemohou vykonávat povolání náročné na psychiku. Objevují se úzkosti, jít do práce a s někým komunikovat vnímají jako velkou zátěž, kterou subjektivně nemohou zvládnout. Není pro ně snadné vyjednat si pracovní podmínky, domlouvat se na mzdě, říci si o to, co potřebují. Někteří dříve ani nezvládli vyjít z domu nebo nemocnice, a díky terapii, psychiatrické péči a podpoře sociálních služeb mohli začít nejdříve chodit ven, být v kontaktu s lidmi a prostředím mimo domov a pak zkusit postupně jednoduché i složitější práce. Pracovní schopnost se může zvýšit právě díky pomoci služeb, jako je ta naše. Pro některé klienty je ale problém dojet i sem k nám, stojí je to spoustu energie, je to vyčerpávající. Každý den by to nezvládli. Když mají jít třeba jen nakoupit a zařídit si běžné věci, musí si to dávkovat a kouskovat, aby to zvládli.

Jde především o mladé lidi, nebo i starší? A kolik klientů za rok Vaší službou projde?

Minulý rok jsme měli asi 62 klientů, zhruba půl na půl muži a ženy.

Jak jsem řekl, jde o dospělé lidi, těch úplně mladých dospělých kolem osmácti let moc nemáme, spíše jde o lidi ve středním věku a starší, nejstaršímu klientovi je již 88 let, takže je to docela široké rozpětí.

Jak dlouho vaše spolupráce trvá?

Smlouva je vždy na rok, průběžně s klienty hodnotíme, zda se daří plnit cíle, které jsme společně naplánovali, zda nás ještě potřebují. U každého je to jinak – máme i klienty, kteří jsou tu od začátku fungování služby a stále potřebují nějaký kontakt, zhruba polovina klientů se obměňuje: někteří odejdou, třeba se odstěhují nebo si najdou jinou službu, někdo se zotaví a poskládá si život, takže už nás nepotřebuje. Občas se stane, že někdo, s kým spolupracujeme, zemře. Přicházejí pak zase jiní.

Jak tedy klientům konkrétně pomáháte?

V naší službě pracují čtyři sociální pracovníci. Jsme ambulantní služba, tedy klienti chodí hlavně za námi na individuální konzultace a skupinové akce. Pokud se zhorší jejich stav, někdy chodíme i za nimi do jejich přirozeného prostředí, případně do nemocnice, ale to jen okrajově, za výjimečných okolností. Každý sociální pracovník je klíčovým pracovníkem pro své klienty. Ti za námi chodí, třeba jednou týdně nebo v jiném intervalu, vytváříme s nimi individuální plán, který vychází z jejich potřeb a

měl by jim pomoci začlenit se v co nejvyšší míře do společnosti. Poskytujeme poradenství i praktickou pomoc – pomáháme řešit situace kolem vztahů, práce, bydlení, sociálních dávek, poskytujeme pomoc ve zvládnutí života s nemocí. Provázíme je v tom, aby si vyřizovali věci sami, učíme je někde zavolat nebo ovládat počítač. Pomáháme klientům připravit se na vstupní pracovní pohovor, zpracovat životopis, plánujeme s nimi denní rozvrh, pomáháme jim, když třeba přinesou nájemní smlouvy, žádosti o dávky apod. Někteří mají problém o sebe pečovat, uklízet si. Těm pak pomáháme, aby si to naplánovali a zvládli pokud možno sami, v případě potřeby je propojujeme s jinými službami. Řada našich klientů je také hodně osamělá, protože mají problémy v navazování vztahů a v komunikaci, i vztahy v rodině jsou často komplikované. A tak se snažíme poskytnout jim příležitosti k setkávání.

Jak to děláte?

Jednak skupinovými aktivitami a jednak prostřednictvím práce dobrovolníků. Organizujeme společná setkání – klienti přijdou a jeden z nich si třeba připraví malý koncert na flétnu či kytaru nebo přednášku pro ostatní o tom, co ho zajímá. Někteří píšou básničky, někteří hrají šachy, zajímají se o nějaké téma, které studovali, třeba o létání, astrofyziku. Sdílejí své zájmy s ostatními a to je pro ně povzbu-